

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka, ve věci

žalobce: **K-STAV TŘEBÍČ, s.r.o.**, IČO: 282 70 452
sídlem Cihelna 433, Okříšky

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022, č. j. 23518/22/5200-11434-707603,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022, č. j. 23518/22/5200-11434-707603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce

daně“) ze dne 26. 4. 2021, č. j. 748431/21/291250521-703184 na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 513 000 Kč a současně stanoveno penále ve výši 102 600 Kč. Správce daně dospěl na základě provedené daňové kontroly k závěru, že žalobcem uskutečněné operace měly za hlavní cíl získání daňové výhody, tj. nesražení daně z úrokových příjmů z dluhopisů, a šlo tedy o zneužití práva.

II. Shrnutí žaloby

(Ne)zákonné zahájení daňového řízení

2. Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že bylo zřejmé, že dodatečné daňové přiznání (dále též „DODAP“) nepodal a nehodlá podat, pokud reagoval tak že „pro podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2016 nejsou dány důvody“. Učinit tak ani nemohl, neboť nesplnil podmínky stanovené v § 141 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Reagoval pouze proto, aby nezůstal nečinný a nenastala situace dle § 145 odst. 2 druhá věta daňového řádu (doměření daně podle pomůcek). Žalobce nesouhlasí s vydáním výzvy k odstranění pochybností, proti které brojil stížností dle § 261 daňového řádu. Reakce žalobce stran nepodání daňového přiznání nemohla vyvolat účinky prodloužení lhůty pro stanovení daně. Správce daně zahájil daňové řízení nezákonným způsobem – dodatečné daňové tvrzení nebylo vůbec podáno. Reakci žalobce nemohl správce daně považovat za dodatečné daňové tvrzení. Měl tak zahájit daňovou kontrolou a prověřit skutečnosti tvrzené žalobcem v řádném daňovém tvrzení.

(Ne)zákonný postup při vedení daňového řízení

3. K postupu k odstranění pochybností žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13.11.2013, č. j. 52 Af 37/2013-36. Postup k odstranění pochybností (dále také „POP“) trval nepřiměřeně dlouho. První úkon byl učiněn dne 22. 5. 2020 (vydání výzvy k odstranění pochybností), pravomocně byl ukončen až doručením napadeným rozhodnutím dne 4. 9. 2022. POP trval více než dva roky. Byly porušeny zásady daňového řízení a na napadené rozhodnutí je nutno pohlížet jako na nezákonné. V rámci písemnosti *Sdělení o výsledku k postupu k odstranění pochybností na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016* ze dne 10. 3. 2021, č. j. 350418/21/2912-50521-703184 (dále jen „Sdělení“), nebyl žalobce řádně poučen o právech vyplývajících z § 90 odst. 2 daňového řádu, tj. o možnosti podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Tím byl nezákonným způsobem zkrácen na svých procesních právech.
4. Vzhledem k výše uvedenému žalobce požaduje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalobní námitky korespondují (rozvíjejí) s námitkami uvedenými v odvolání, pročež žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Žalobce proti důvodu doměření DPPPO za předmětné zdaňovací období žádným způsobem nebrojí. Závěr žalovaného, že transakce související s emisí a upsáním korunových dluhopisů představovaly zneužití práva, byl aprobehován jak zdejším soudem v rozsudku ze dne 18. 1.

2022, č. j. 29 Af 5/2020-64, tak Nejvyšším správním soudem (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 16. 8. 2022, č. j. 7 Afs 49/2022-26. Podle platné právní úpravy a relevantní judikatury správních soudů musí správce daně vyzvat daňový subjekt k podání DODAP, pokud lze důvodně předpokládat doměření daně. Zákonné a judikатурní podmínky byly splněny. Závěr žalobce, že POP byl zahájen dne 22. 5. 2020 a pravomocně ukončen až doručením napadeného rozhodnutí, je mylný. Smysl odvolacího řízení je ale zcela odlišný. Postup k odstranění pochybností je realizován pouze v rámci vyměřovacího či doměřovacího řízení vedeného prvostupňovým správcem daně. Žalovaný neshledal pochybení správce daně ohledně poučení. Právo na návrh na pokračování v dokazování žalobci nebylo v žádném případě upřeno. Je zcela seznatelné, že žalobce byl s výsledkem POP seznámen. O účelovosti argumentace žalobce svědčí to, že ani v rámci odvolacího řízení žalobce žádné důkazní prostředky na podporu svých tvrzení nepředložil.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správce daně vydané v prvním stupni včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
8. Předně soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [*„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“*] (náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018-43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019-93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019-106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016-61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018-25, bod 18).

9. Současně platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat, event. je zopakuje. Soud není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „vlastními slovy“ (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce emitoval v prosinci roku 2012 korunové dluhopisy v celkové hodnotě 100 000 000 Kč. Šlo o zaknihované dluhopisy s úrokovou sazbou 9 % a splatností do 31. 12. 2032 (dále jen „Dluhopisy“). Správcem daně vedené daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob (dále též „DPPO“) 2013-2015 a 2014-2016 byly uzavřeny tak, že ze strany žalobce došlo ke zneužití práva – hlavní účel předmětné emise a následné upsání Dluhopisů v roce 2012 bylo získání neoprávněné daňové výhody v podobě uplatnění úroků z dluhopisů v daňově účinných nákladech právnické osoby (žalobce) a v podobě zdanění vyplacených úroků z dluhopisů v režimu nulové daně u fyzických osob, upisovatelů dluhopisů a příjemců úroků.
11. Na základě zjištění z daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roků 2013-2015 (dále jen „DPPO 2013-2015“) a daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roků 2014-2016 (dále jen „DPFO 2014-2016“) vznikly správci daně pochybnosti, zda byla daň z příjmů právnických osob v navazujícím zdaňovacím období 2016 (dále jen „DPPO 2016“) stanovena ve správné výši. Ve věci DPFO 2014-2016 o žalobě již rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 18. 1. 2022 č. j. 29 Af 5/2020-64 tak, že žalobu zamítl a potvrdil rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud posléze rozsudkem ze dne 16. 8. 2022 č. j. 7 Afs 49/2022-26 závěry zdejšího soudu potvrdil a kasační stížnost žalobce zamítl.
12. Dne 5. 2. 2020 správce daně vydal výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení č. j. 125361/20/2912-50521-703184 (dále jen „výzva k podání“). Žalobce reagoval dne 6. 2. 2020 podáním nazvaným „*Reakce na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení k dani z příjmů právnických osob*“ (dále jen „Reakce“). Správce daně podání posoudil jako podání dodatečného daňového přiznání a výzvou k odstranění pochybností ze dne 25. 5. 2020 č. j. 1030988/20/2912-50521-703184 zahájil postup k odstranění pochybností (dále jen „výzva POP“). Dne 11. 3. 2021 správce daně vydal Sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností č. j. 350418/21/2912-50521-703184, ve kterém zvýšil základ DPPO 2016 o úroky z Dluhopisů ve výši **2 700 000 Kč**. Žalobce se k výsledku postupu k odstranění pochybností vyjádřil dne 1. 4. 2021 v písemnosti č. j. 550698/21 (dále jen „Vyjádření“). Na základě Vyjádření nedošlo ke změně závěrů správce daně, pročet ten vydal dodatečný platební výměr. Správce daně uzavřel, že emise dluhopisů a s ní související transakce byly uměle vytvořeny, postrádají ekonomický smysl, a jejich jediným vysvětlením zůstává docílení daňové výhody. S ohledem na zjištěné okolnosti tak správce daně spatřoval v jednání žalobce zneužití práva.
13. V nynějším řízení však žalobce nerozporuje závěr o zneužití práva, ale své žalobní námítky směřuje na postup správce daně – zpochybňuje procesní stránku věci.

(Ne)zákonné zabájení daňového řízení

14. Předně žalobce namítá, že DODAP nepodal, na výzvu k podání reagoval tak, že pro to nejsou dány důvody. Fakticky tak učinit nemohl, neboť nesplnil ani jednu z podmínek stanovených v § 141 daňového řádu.
15. Dle § 145 odst. 2 daňového řádu „[p]okud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55 uvedl, že pokud má správce daně indicie nasvědčující povinnosti k podání daňového tvrzení, musí nejprve daňový subjekt vyzvat, aby takový úkon sám učinil. Současně jej musí poučit o důsledcích nesplnění výzvy. K tomu v nyní řešeném případě došlo. Aby mohl správce daně takto postupovat, musí disponovat natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o tom, že správná daň je ve skutečnosti vyšší než poslední známá daň. Pouhé indicie, které neimplikují dostatečně spolehlivý závěr o nesprávné výši daně, nejsou důvodem pro výzvu. Má-li správce daně takové množství a kvalitu informací, které umožňují závěr o doměření daně, musí daňový subjekt vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání. Správce daně nemusí mít naprostou jistotu, že daň bude doměřena nebo o jakou výši doměrku půjde – výzvu musí užít, pokud lze doměření i jen předpokládat (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 6. 2021 č. j. 30 Af 3/2019-64).
16. Jelikož správce daně vydal výzvu k podání na základě zjištění z daňových kontrol DPPO 2013-2015 a DPFO 2014-2016, kdy bylo zjištěno, že ve zdaňovacím období roku 2016 byly žalobcem zahrnuty do daňově účinných nákladů úroky z jím emitovaných dluhopisů ve výši 2 700 000 Kč, postupoval správce daně v souladu s výše citovaným ustanovením i uvedeným rozsudkem.
17. K námitce žalobce, že správce daně chybně vyhodnotil jeho podání jako DODAP zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 66/2015-36, dle kterého: „Pokud bude daňový subjekt i přes svůj nesouhlas s výzvou správce daně pasivní, nelze proti stanovení daně podle pomůcek nic namítat. V takové situaci musí mít správce daně oprávnění stanovit daň i bez součinnosti s daňovým subjektem. Aplikovat stejný postup včetně omezeného odvolacího přezkumu i na situace, kdy daňový subjekt s obsahem, resp. s důvody výzvy k předložení dodatečného daňového přiznání nesouhlasí a tento nesouhlas kvalifikovaně a před doměření daně z úřední povinnosti správci daně sdělí, není udržitelné. Daňový subjekt má plné právo se zjištěními správce daně polemizovat, vyjádřit se k nim, má právo předkládat svá vlastní tvrzení a k těmto tvrzením navrhnout důkazy.“
18. Krajský soud zdůrazňuje, že je nutno přípis posuzovat podle jeho obsahu: „Skutečný obsah přípisů žalobce, kterými reagoval na výzvy správce daně k podání dodatečných daňových tvrzení, spočívá ve vyjádření, že příjem žalobce z prodeje akcií je osvobozen od daně z příjmů, a tedy že daň, která jím byla dříve přiznána, má zůstat nezměněna. **Jedná se nepochybně o věcné reakce na výzvy správce daně.** Jelikož výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení se právě takový typ reakce daňového subjektu sleduje, **neshledává Nejvyšší správní soud žádný rozumný důvod k neposouzení těchto přípisů jako dodatečných daňových přiznání v materiálním smyslu**“. (pozn. důraz přidán krajským soudem) Stejně jako v citovaném rozsudku, i v nyní posuzované věci

lze dospět k tomu, že se v případě žalobce o dodatečné daňové přiznání jednalo. Vydáním výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu tak bylo zahájeno doměřovací řízení (viz Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M., § 145. Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer). Postup správce daně byl tedy správný. Nelze souhlasit s námitkou žalobce, že pokud měl žalovaný pochybnosti stran údajů v daňovém přiznání, měl dostatečný prostor prověřit je zákonným způsobem, formou daňové kontroly. Jelikož žalobce s obsahem výzvy k podání nesouhlasil, nemohl správce daně doměřit daň podle pomůcek, nýbrž použít dokazování, což učinil. Z ničeho neplyne, že by dodatečně bylo možno daň stanovit výhradně daňovou kontrolou. Nelze tak přisvědčit ani námitce žalobce, že daňové řízení bylo zahájeno nezákonným způsobem.

19. Žalobce nesouhlasí s vydáním výzvy POP, proti které brojil stížností dle § 261 daňového řádu. Poněvadž Reakce žalobce byla dodatečným daňovým přiznáním, bylo vydání výzvy POP legitimní. Správce daně totiž předpokládal doměření daně na základě vzniklých pochybností. Námitka žalobce je tak nedůvodná.
20. Reakce dle žalobce nemohla vyvolat účinky prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu: „*Lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.*“ Je nutno tedy zodpovědět otázku: Vedlo vydání výzvy k podání k doměření daně?
21. Účinky výzvy na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměření daně existuje blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, jež jsou vyjádřeny ve výzvě, nikoliv již při doměření daně na základě výsledků daňové kontroly (srov. rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016-43). Žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí na to, že blízká věcná souvislost je v nynějším případě evidentní – pochybnosti vyjádřené ve výzvě k odstranění pochybností jsou prokazatelně naprosto totožné s pochybnostmi vyjádřenými ve výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení a důvody těchto pochybností se staly důvodem pro doměření daně. Pokud je daň doměřena na základě postupu k odstranění pochybností, účinky výzvy jsou zachovány (viz rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 441/2019-29). Lze se ztotožnit se žalovaným, že v takovém případě došlo k prodloužení lhůty o jeden rok, tudíž byla daň pravomocně doměřena před uplynutím lhůty pro stanovení daně (k tomuto lze rovněž odkázat na bod 36 vyjádření k žalobě, kde žalovaný podrobně počítání lhůty rozepsal). Odpověď na výše položenou otázku je tedy kladná, protože námitku žalobce tak nelze shledat důvodnou – vydáním výzvy došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně.

(Ne)zákonný postup při vedení daňového řízení

22. Žalobce namítá, že postup k odstranění pochybností trval nepřiměřeně dlouho, neboť první úkon byl učiněn již dne 22. 5. 2020 - tj. vydáním výzvy POP, a pravomocně byl ukončen až napadeným rozhodnutím doručeným žalobci dne 4. 9. 2022 (žalobce uvedl chybné datum – napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 4. 7. 2022). Postup k odstranění pochybností tedy trval více než dva roky a byly tak porušeny zásady daňového řízení. Na napadené

rozhodnutí je proto nutno pohlížet jako na nezákonné. Žalovaný nesouhlasí se závěrem žalobce, že postup k odstranění pochybností byl zahájen dne 22. 5. 2020 výzvou POP a pravomocně ukončen doručením napadeného rozhodnutí dne 4. 7. 2022.

23. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 11. 2013, č. j. 52 Af 37/2013-36, na který obě strany odkazují: *„postup k odstranění pochybností zcela nepochybně není tím procesním prostředkem, který by měl být ve vztahu k daňovému subjektu uplatňován po dobu téměř dvou let“*.
24. Účelem postupu je získání důležitých poznatků, zejm. důkazních prostředků, které jsou následně využity v rámci řízení. Postup k odstranění pochybností spadá do prvního „stadia“ daňového řízení (část druhá, hlava VI – Řízení a další postupy, díl 3, § 134 odst. 3 písm. a) bod 1. a 2. daňového řádu), řízení nalézacímu (vyměřovacímu či doměřovacímu). Účelem postupu k odstranění pochybností je správné stanovení daně, v jehož rámci je postup k odstranění pochybností realizován, dojde tak k jeho zahájení i ukončení. Naproti tomu smysl odvolacího řízení je odlišný. Je proto také upraven v jiné části daňového řádu (část druhá, hlava VII – Opravné a dozorčí prostředky). Odvolací řízení umožňuje nápravu pochybení prvostupňového řízení (zásada dvojinstančnosti). Zásadu jednotnosti daňového řízení, kdy je nutno rozhodnutí obou stupňů možno považovat za jeden celek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), nelze vykládat tak, jak žalobce. V tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Tato zásada se uplatňuje zejména při přezkumu správních soudů.
25. Postup k odstranění pochybností je tedy realizován toliko v řízení před správcem daně – v rámci vyměřovacího a doměřovacího řízení. Žalobce k výsledku postupu k odstranění pochybností podal své Vyjádření. Na základě Vyjádření však nedošlo ke změně závěrů správce daně, pročež správce daně POP ukončil dne 23. 4. 2021. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí o doměření (stanovení) daně, tj. dodatečný platební výměr, který byl právě na základě postupu k odstranění pochybností vydán. Krajský soud tak stran této námitky uzavírá, že nelze přisvědčit názoru žalobce, že by postup k odstranění pochybností měl pokračování v odvolacím řízení. Z toho důvodu nelze ani hovořit o tom, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě pro stanovení daně. Krajský soud se tak neztotožňuje s názorem žalobce, že postup k odstranění pochybností trval více než dva roky. Napadené rozhodnutí nelze považovat za nezákonné.
26. Závěrem žalobce namítá, že v rámci Sdělení nebyl řádně poučen o právech vyplývajících z § 90 odst. 2 daňového řádu, čímž byl zkrácen na svých procesních právech.
27. Pokud nedojde k odstranění pochybností uvedených ve výzvě POP, správce daně sdělí výsledek postupu k odstranění pochybností daňovému subjektu (§ 90 odst. 2 daňového řádu). Sdělení nemá podobu rozhodnutí, samo o sobě nestanoví žádné povinnosti (viz Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M., § 90. Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer). Daňový řád v ust. § 90 výslovně neukládá správcí daně poučít daňový subjekt o tom, jak tento může postupovat (srov. např. § 89 odst. 3: (...), *a poučí ho o následcích spojených s neodstraněním pochybností nebo nedodržením stanovené lhůty*). Byť lze souhlasit se žalobcem, že by mohl být ve Sdělení o svých právech poučen, nutno podotknout, že žalobce měl prostor pro předložení důkazních prostředků rovněž

v rámci odvolacího řízení. Jelikož tak neučinil, nelze namítat (ne)možnost předložení důkazních prostředků.

28. Krajský soud uzavírá, že v postupu správce daně ani žalovaného neshledal pochybení. Dodatečný platební výměr, stejně jako napadené rozhodnutí, zdejší soud neshledal nezákonnými a se závěry daňových orgánů se ztotožnil.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věcech úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu